

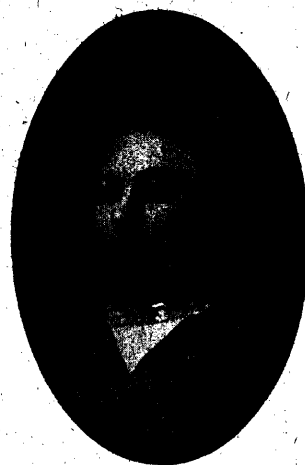
Danske Kvindeforeninger i Amerika.

Johanne Olsen.

Bøthilde Hansen.

Hansine Madsen.

Om de danske Kvindeforeninger i Amerika: de kirkelige Kvindeforeninger, Søstersamfundets Sammenslutning og de mange forskellige andre Hjelpeforeninger, stiftede af danske Kvinder, kan det vel saa omtrent siges med Sandhed, at de er upolitiske, ikke agitatoriske i nogen som helst Retning. De er ikke udpræget religiøse, ej heller særligt litterært interesserede, de giver sig i det hele taget ikke af med at lede. Kan de, hvor som helst de er fremkommet i de forskellige Egne af Landet i Øst og i Vest, blot faa Lov til at virke ganske stille og rolig i den lille lokale Kreds, er de tilfredse med sig selv og Omgivelserne.

Af de danske Kvindeforeninger i Amerika vil jeg først nævne:

Kvindforeningerne i de danske Kirkesamfund,

den evangelisk lutherske og den forenede danske Kirke, og de danske Methodisters og Baptisters Kirkesamfund. Disse Kirke-Kvindeforeninger virker hver for sig for sin særlige Kirke, der er ikke nogen som helst Slags Sammenslutning eller Samarbejde imellem dem, uden for saa vidt som at de jo alle staar under det Kirkesamfund, de arbejder for. Disse Kvindeforeningers Formaal er at samle Midler til Kirkens Underhold eller Udsmykning, til Skoler, til Børnehjem og til Hjælp for trængende Menighedsmedlemmer eller trængende Danske o. s. v.

Kirken og Skolerne, Højskolerne og Præsteskolerne opholdes kun ved frivillige Gaver, de strider endnu under Pioner-Kaar. En stor Del af den indvandrede danske Befolkning er naaet frem til Uafhængighed, men ikke saaledes med de ovennævnte Institutioner. De maa endnu bestandig tigge sig frem, leve paa smaa frivillige Gaver. Det er forholdsvis kun ganske faa Eksempler der gives paa Tilfælde, hvor Danske har betænkt deres Kirke med større Gaver. Derfor er de kirkelige Kvindeforeninger blevet af meget stor Betydning. Det skyldes i mange Tilfælde deres trofaste Arbejde, at ovennævnte Institutioner har kunnet vedblive at virke.

Ved Bazarerne har de solgt de af dem selv og Venner forarbejdede Haandarbejder, Beklædningsgenstande o. s. v. Eller de har afholdt en større Fest, givet en Aftenunderholdning, en Koncert eller Oplæsning. De har, naar Menighederne afholder de aarlige eller halvaarlige Konventioner været Værter for disse, et ingenlunde let Foretagende, naar man betænker, hvad det vil sige at bispise og skaffe Logi til flere hundrede Mennesker i 3—4—5 Dage. Og de travle Værter maa i Almindelighed nøjes med Arbejdet og en lille Takke-Tale til Slut og saa naturligvis Bevidstheden om, at de andre har nydt godt af Mødets Samvær. — En Undtagelse herfra maa dog nævnes i denne Forbindelse, idet man ved et af de aarlige Kon-

venter lejede Værter til at sørge for Bospisningen, saa alle Menighedens Kvinder kunde deltage i Mødet. Dette synes at være Idealet; men desværre den økonomiske Side kræver i hver Menighed et altfor stort Hensyn. Kunde det store Arbejde, Kvinderne maa lægge ind paa Bazarer, ved Konventerne og andet lignende, undgaas, da var meget vundet for vore Kirkesamfund; men endnu maa man betjene sig af Omveje for at faa Manden til at aabne sin Pengepung. Om tillige de mere velhavende Danske ikke for det meste holdt sig borte fra Kirken og dens Arbejde, vilde Kvinderne ogsaa kunne spares en Del. Nu er deres Indsats stor, og Mændene har maattet erkende, at den til Tider har bragt uventet store Resultater.

Dog har det store uegennyttige Arbejde, disse Kvindeforeninger har udført i de nu næsten 40 Aar, overalt, hvor der i Dansk Amerika rejste sig Kirke efter Kirke, saa langt fra været værdsat som det burde. — I Kirken og i Menighedernes Forsamling ventede man af Kvinden, at hun skulde forholde sig tavs. Paa Kredsmøder og Samfundets Aarsmøder havde ingen Kvinde Delegation eller Stemmeret. — Den i Danmark saa bekendte Fru Thyra Dorff blev for en halv Snes Aar tilbage sendt som Delegation fra den Menighed, hvor hendes Mand var Præst; men Aarsmødet nægtede hende en Stemme. I Juni 1912 blev for dansk evg.